

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

День Швейцарії відзначили в посольстві

З нагоди Національного дня Швейцарії посольство цієї країни організувало камерний прийом, який відбувся у столичному музеї Івана Гончара. Третій рік поспіль представники українських компаній WEIDMANN, на запрошення голови амбасади Крістіана Шьоненбергера, беруть участь у відзначенні цього свята.

Прийом розпочався виступом посла Конфедерації і виконанням гімнів Швейцарії та України, першого — під звуки національного швейцарського інструмента, що нагадує наші цимбали, другого — під акомпанемент баяну. Цьогоріч захід був досить стриманим — обійшлися без гучних розваг. Гості присвятили час спілкуванню, насолодилися виконавською майстерністю самобутнього швейцарського музики Ніколаса Сенна і українського артиста Івана Чурилова та помилувалися колом єднання, яке, за допомогою освітлених куль з елементами символіки України і Швейцарії, зробили діти.

Ювіляри кварталу

У липні відбулася традиційна, але приємна для паперовиків подія — нагородження трудових ювілярів кварталу.

З рук голови правління отримали почесні грамоти двоє працівників, які трудяться на фабриці по 40 років, двоє — по 35, один — 30, четверо — по 20, троє — по 15 і один — 10. Окрім вітань, всі вони одержали премії з нагоди пам'ятних дат та відвідали концерт Національного грузинського балету «Сухішвілі», що відбувся в Національному палаці мистецтв «Україна».

У товаристві побували майбутні хіміки-технологи

Третьокурсники Інженерно-хімічного факультету НТУУ «КПІ» разом зі своїми викладачами відвідали ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ». Про це вони ще за кілька місяців домовилися із адміністрацією товариства, тож і зустріли гостей належно. Заступник голови правління Андрій Костюченко провів для них презентацію, менеджер зі зв'язків з громадськістю та пресою Лариса Волинець — екскурсію музеєм, а вчорашні студенти факультету і нинішні працівники фабрики Богдан Залітайло, Богдан Левченко та Дмитро Заїка розповіли майбутнім колегам про особливості виготовлення паперу і кар-

тону на ПРМ і КРМ цехів №5 і №6. Потім студенти побували у ДП «ВМІК», де завдяки начальнику виробництва пресованих кілець та захисних ковпачків Анатолію Приймаку побачили на власні очі, як виготовляють ізоляційні компоненти.

А найкращим відгуком про побачене на підприємствах WEIDMANN стали їхні вдумливі і зосереджені погляди та величезна кількість запитань. На згадку про відвідини фабрики гості одержали фірмові сувеніри і, звичайно, не обійшлося без фото на згадку. Хтозна, можливо за кілька років хтось із них, вже як дипломований спеціаліст, стане часткою колективу малинських паперовиків.

Яке майбутнє ми побачимо —

Якось, чекаючи автобуса на фабричній зупинці, почула відголоски розмови двох літніх жінок:

«А ви чули, що фабрику оштрафували за забруднення повітря? — обтираючи хустинкою зіпріле чоло, мовила огрядна пані. — Я в районці читала.»

«Ні, не чула, — відповіла їй менш обізнана колежанка. — Цікаво, чим же вони нас труять. Мабуть, хімією якоюсь?»

«А хто їх там знає, їм аби гроші до кишень напхати, а далі — хоч трава не росте. Он вечорами біля парку такий сморід стоїть, що й на вулицю не виходь.»

«Атож. Але то, мабуть, інші. Фабричні ж цехи до водосховища ближче, мало би там смердіти, а не на місто йти...»

Завершення розмови я не почула, бо саме автобус підїхав, однак згодом вирішила переглянути недавні публікації, аби з'ясувати, про який саме штраф говорили жіночки.

Як виявилось, на початку липня низка електронних і друкованих ЗМІ розповсюдили статті, а точніше — інтерпретації прес-релізу Державної екологічної інспекції в Житомирській області, про те, що ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН» заплатить штраф за шкоду довкіллю. Кричущі заголовки (на кшталт «Малинська паперова фабрика профінансує природоохоронні заходи... Примусово», «Малинська паперова фабрика заплатить за шкоду довкіллю», «Малинська паперова фабрика забруднила довкілля на понад 124 тисячі гривень» тощо), підкріплені не менш кричущим ілюстративним матеріалом (людиною у захисному костюмі, що йде червоною марсіанською землею, або закіптюженими трубами, що парують чорним димом, або... одним словом тим, на що у медійників вистачило фантазії), ще до знайомства з текстом основного повідомлення мали розбудити в читачеві порив праведного гніву. Аякже, про довкілля ж ідеться!

Однак текстівка (попри різні заголовки вона, фактично, була у всіх ЗМІ одна) відверто розчарувала однобоким способом подачі інформації, розрахованим на не надто прискіпливих читачів. Схожа реакція була і серед паперовиків, з якими доводилося спілкуватися. Певно, матеріал підготували, не надто переймаючись його об'єктивністю.

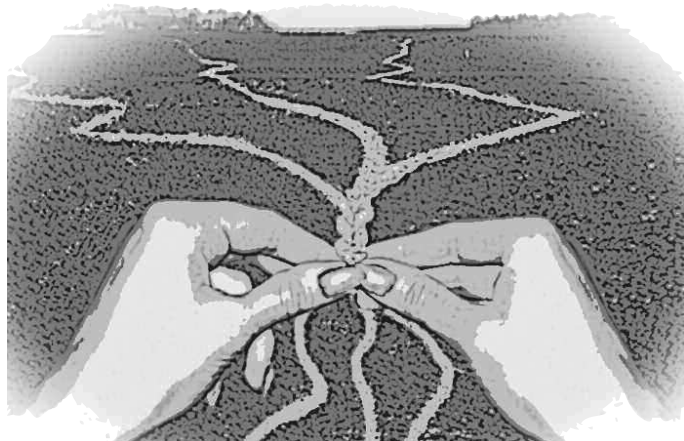
Тож, аби розібратися в цій історії, «Паперовик» звернувся до тих, хто, в силу своїх професійних обов'язків, брав у ній безпосередню участь.

Про хронологію подій розповіла директор Департаменту якості Валентина Прокопенко, а юристи товариства прокоментували ситуацію, спираючись на чинне законодавство у господарській сфері.

— Валентино Василю, наскільки я зрозуміла, фабрика завинила тим, що вчасно не одержала черговий дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря. А чому так сталося, невже підприємство заздалегідь не потурбувалося про отримання цього документа?

В. П.: У червні 2012 року наше товариство уклало договір із житомирською проектною організацією про підготовку документації та отримання чергового дозволу на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря. Зробило це завчасно — за півроку до закінчення діючого, бо, у зв'язку зі змінами у законодавстві, одержувати цей документ мало безпосередньо в Міністерстві екології та природних ресурсів, а не в Департаменті екології та природних ресурсів ОДА, як було раніше. Незважаючи на вчасні розрахунки з підрядником на кожному етапі робіт, товариство цього документа так і не отримало, і, зрештою, коли всі терміни збігли, змушене було перебрати на себе всі клопоти з оформлення важливого для своєї діяльності дозволу.

Протягом дев'яти місяців фабрика провадила листування з Мін-

природи, яке штучно зтягувало прозору і безоплатну процедуру отримання дозволу, щомісяця надсилаючи до товариства листи-зауваження. Якщо перше зауваження мало під собою підґрунтя, то наступні його поступово втрачали, а останні й узагалі йшли урозріз із законодавством.

Коментар юристів

Як правило, лише через 30 днів після отримання документів від товариства міністерство надсидало свої листи-відмови із новими зауваженнями, яких не було в їхніх попередніх листах, чим порушувало вимоги ч.6 п.5 ст. 4¹ Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», де передбачено, що при повторному розгляді документів не допускається відмова у видачі документа дозвільного характеру з причин, раніше не зазначених у письмовому повідомленні заявнику (за винятком неусунення чи усунення не в повному обсязі заявником причин, що стали підставою для попередньої відмови).

В. П.: У цей період на підприємстві двічі побували співробітники Державної екологічної інспекції у Житомирській області, під час першого візиту вони склали акт перевірки, в якому зазначили відсутність дозволу на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря і зобов'язали товариство одержати його в досить короткий строк. На наші прохання про відтермінування припису вони не зважали, а згодом справа узагалі дійшла до суду.

Коментар юристів

Вагомим аргументом для обласних екологів не став навіть лист Міністерства охорони навколишнього природного середовища України №1127/11/10-09 від 30.01.2009 щодо надання роз'яснень у галузі охорони атмосферного повітря, в якому зазначено, що коли з дій суб'єкта вбачається, що він вживає всіх залежних від нього заходів задля якнайшвидшого отримання дозволу, то спонукати його до дій, які він і без того вчиняє, є невиправданим і не відповідає принципам обґрунтованості та пропорційності і підстав для застосування санкцій не повинно бути.

В. П.: Доки тривало листування, фабрика продовжувала свою діяльність, а відтак і викиди (головним чином, від спалювання природного газу) були, чого ми й не заперечуємо. Проте розміри цих викидів не зросли, а їхні якісні показники — покращилися. Крім того, товариство продовжувало сплачувати екологічний податок. То про яку шкоду та збитки узагалі йдеться?

Коментар юристів

Навесні 2014 року Житомирська міжрайонна прокуратура з нагляду за додержанням законів у природоохоронній сфері та Державна екологічна інспекція у Житомирській області по-

залежить від кожного з нас

дали позов до суду про стягнення з товариства 124 653,30 грн збитків, які заподіяні державі в результаті наднормових викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря. Позивачі посилалися на Методику розрахунку розмірів відшкодування збитків, які заподіяні державі в результаті наднормовних викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря (затверджена наказом Міністерства охорони навколишнього природного середовища України №639 від 10.12.2008 р.). Саме в цьому документі (який, до речі, є підзаконним нормативним актом, а не законом) викиди, що здійснювалися без відповідного дозволу, вважаються наднормовими і, за логікою цього підзаконного акта, можуть спричинити збитки. Проте в документі, який має силу закону, — Господарському кодексі України — під збитками розуміються зовсім інші речі. Проте суд, на жаль, вирішив інакше.

— **Валентин Василюк, а чи можна було б якось уникнути усього цього: бюрократичної тяганини, судів, штрафів, — і знайти який-небудь обхідний шлях, щоб пришвидшити отримання дозволу?**

В. П.: Нам дали зрозуміти, що можна. Однак це б суперечило політиці товариства, адже за будь-яких обставин, у будь-яких аспектах своєї діяльності ми діємо винятково у правовому полі. Ми без будь-яких нагадувань ззовні багато років поспіль працюємо над зменшенням витрат енергоносіїв, підтримуємо екологічні організації, роздільно збираємо й утилізуємо відходи виробництва. Наше товариство одне з небагатьох в області запровадило систему екологічного менеджменту відповідно до міжнародного стандарту ISO14001 і регулярно й успішно проходить ресертифікаційні аудити, які проводить авторитетна міжнародна компанія «Бюро Верітас Сертифікейшн», що відома своєю неупередженістю та принциповістю.

Ми не шкодуємо про те, що обрали саме такий шлях і попри все пройшли його до кінця, адже вибір цей був свідомим. Як і більшість українців, хочемо жити в цивілізованій європейській державі, тож і діяти маємо відповідно. Шкода тільки, що не всі у нашому суспільстві поділяють це прагнення, напевно, в їхніх мізках просто немає тієї поліції, яка здатна була б це вмістити.

Досить розважливо на публікації місцевої преси відреагував і голова правління товариства Андрій Панченко:

А.П.: Описані в прес-релізі факти не суперечать дійсності, проте нас дещо засмутив спосіб подачі цієї інформації працівниками декотрих ЗМІ, які, за браком чи то бажання, чи то професіоналізму, що, власне, одне і те ж, не захотіли розібратися у цій ситуації. Вони не збрехали, проте, подібно до колег із відомої сусідньої держави, подали правду під таким кутом, що вона стала рівноцінною брехні. Чим ці автори керувалися? Можливо, просто зловтішалися з чужих проблем і не захотіли «копнути» трохи глибше, аби дізнатися, що при наявності всіх необхідних документів нас дев'ять місяців мордувало Мінприроди, не бажаючи видавати необхідний дозвіл, і що при цьому чиновники прозоро натякали на можливе сприяння при наданні нами всім відомих «аргументів», від чого ми свідомо і категорично відмовилися. Тому й отримали дозвіл лише за кілька місяців, після вимушеного залучення до вирішення нашої проблеми Європейської Бізнес Асоціації та інших недержавних інституцій.

І навіть після цього деякі незрозумілі організації писали «анонімки» в прокуратури стосовно наших нібито порушень в сфері екології.

Зрештою, гадаю, компанія **WEIDMANN** за час своєї діяльності в Малині і Житомирській області нічим себе не скомпрометувала, щоб викликати таке до себе ставлення. Ми поводимося коректно по відношенню до суспільства, громади, держави. Поповнюємо місцевий і державний бюджети, надаємо робочі місця малинчанам, займаємося благодійністю, за що вже отримали чимало нагород і подяк від органів державної влади різних рівнів.

Попри всі наші штрафи, ми були і будемо компанією, яка будує цивілізоване майбутнє України, а всі ті, хто про нас пише у такому ключі, певно, хотіли б, аби все було як у старі добрі радянські часи, що в нинішніх умовах рівноцінно роботі проти набуття нашою державою справжньої незалежності.

Після Революції Гідності і підписання Договору про Асоціацію з ЄС наша компанія, яка є дійсно європейською в найкращому сенсі цього слова, сподівається, що новий склад міністерства, новий курс держави на європейську інтеграцію будуть давати все менше шансів на повторення таких історій. Хабарів ми ніколи не платили і платити не будемо, чим би це нам не відгукувалося: чи судовими справами, чи штрафами. Не за те стояв Майдан і гинули люди, щоб все лишалося по-старому.

Маємо сподівання, що і малинська громада, і її друковані та недруковані ЗМІ підтримують цей напрямок руху нашої компанії і нашої держави.

Ми все читаємо, по рядках та між ними, все бачимо і розуміємо, але настав час всім визначитись, якого майбутнього ми бажаємо нашій країні — вільного і чесного або рабського і брехливого.

Слава Україні та її героям!

Із останнього засідання Правління

На порядок денний засідання Правління було винесено дев'ять питань. З-поміж них особливої уваги заслуговують такі, як підсумки поточної діяльності товариства за перше півріччя 2014 року, внесення змін до положення про додаткове стимулювання,

встановлення персональних надбавок працівникам, принципи командної співпраці, участь товариства у заходах з нагоди Дня Швейцарії, благодійна допомога ЗОШ №4 та ММРТМО тощо.

За шість місяців 2014 року підприємство реалізувало продукції на 114 млн грн — це більше, ніж торік за аналогічний період. Проте такий показник не свідчить про зростання об'ємів продажів у тоннах. Непоганий фінансовий результат зумовлений значним падінням на-

ціональної валюти відносно іноземних. Також члени Правління проаналізували показники завантаженості виробничого обладнання і результати операційної діяльності.

Було внесено невеликі зміни до Положення про додаткове стимулювання працівників. Відтепер при виплаті щомісячної премії розмір її буде розраховуватися співвідносно до обсягів продажу продукції власного виробництва.

За рішенням Правління, товариство взяло участь у заходах посольства Швейцарської Конфедерації з нагоди Національного дня Швейцарії, а також виділило у вигляді благодійної допомоги 20 комп'ютерів (системних блоків, що вивільнилися після впровадження проекту «тонкі клієнти») ЗОШ №4 та п'ять — ММРТМО.

Крім того, виконавчий орган товариства рекомендував профспілковому комітету розглянути заяви працівників, майно яких було пошкоджене під час граду, і визначитися з розмірами необхідної матеріальної допомоги у кожному конкретному випадку.

Зміни в корпоративній структурі

В організаційній структурі WICOR відбудуться зміни, а саме — злиття деяких юридичних осіб в межах корпорації.

У Швейцарії, скажімо, до WETAG увійде підрозділ INFRA, а у США до WETI будуть включені WDS та WPTNA. Зміни впроваджуються в рамках проекту, який має бути реалізований до 1 січня 2015 року. Основна його мета — спрощення організаційних процедур, взаєморозрахунків всередині групи та скорочення накладних витрат. При цьому зміни не зачіпатимуть управлінські, виробничі та інші процеси. Як і раніше, самостійним лишиться WMTAG (медичний підрозділ у Швейцарії), натомість аналогічний підрозділ у США стане частиною WETI, хоча і представлятиме свою продукцію на ринку під торговою маркою «WEIDMANN Medical Technology North America».

Будьмо знайомі?

Двічі в одну річку зумів увійти сушильник цеху №3 Олександр Вишнівський, який на початку липня вдруге у житті працевлаштувався на підприємстві.

Вперше він прийшов на фабрику 30 років тому — був каландрувальником у цеху №5, згодом, після служби в армії, працював сушильником у цеху №1. 2004 року звільнився і подався на заробітки до столиці. Його останнє місце роботи — ТОВ «МасПап». Олександр Миколайович одружений, має доньку. Вільний час присвячує городництву, рибальству та ремонту.

Сподіваємося, з приходом досвідченого сушильника колектив цеху працюватиме ще більш плідно і завзято, а Олександру Миколайовичу бажаємо успіхів і наснаги!

Платитимемо військовий збір

Відповідно до ухваленого нещодавно Верховною Радою України закону «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України», тимчасово, з 3 серпня 2014 року до 1 січня 2015 року, всі українці, які отримують «доходи у формі заробітної плати, інших заохочувальних та компенсаційних виплат або інших виплат і винагород, які нараховуються (виплачуються, надаються) платнику у зв'язку з трудовими відносинами та за цивільно-правовими договорами; виграшу в державну та недержавну грошову лотерею, виграш гравця (учасника), отриманий від організатора азартної гри», сплачуватимуть військовий збір у 1,5 відсотка від вказаних вище об'єктів оподаткування.

Сподіваємося, такий захід буде виправданим, а кошти, сплачені нами, підуть дійсно на підтримку українського війська.

Щедрий серпень на плоди трудівників

Щедрим на ювілейні дати видався нинішній серпень — адже цього місяця одразу п'ятнадцятеро працівників підприємства відзначили круглі дати своєї сумлінної і безперервної роботи на фабриці. 3-поміж них хочеться згадати четверо жінок, які відсвяткували найвагоміші, 35-річні, трудові ювілеї, це: начальник фінансового відділу Любов Якусевич, ко-

мандир Галина Михайлова, начальник зміни цеху №5 Ольга Зубок та інженер-лаборант групи вхідного контролю ВТК Лідія Кириченко. Безперечно, всі з них варті уваги та поваги. Сьогодні ж пропонуємо вам ближче знайомство з життєписом Лідії Василівни Кириченко, яка працює у відділі технічного контролю упродовж 35 років.

— Я влаштувалася на фабрику учнем контролера одразу після закінчення школи, у 17 років, — розповіла Лідія Василівна. — По-

чинала із цеху №3, місяць попрацювала, а у вересні мене як неповнолітню відправили на колгоспну трудову діяльність до підшефного господарства у Скуратах, там минули вересень, жовтень та листопад. З 1980 року я перейшла в лабораторію ВТК нового на той час цеху №5, де трудилася до 2013 року, а потім потрапила до групи вхідного контролю.

Без відриву від виробництва, до речі, із червоним дипломом, закінчила Ленінградський технікум целюлозно-паперової промисловості і здобула фах техника технолога

целюлозно-паперового виробництва.

— Лідія Василівна дуже відповідальна і добросовісна людина, — говорить про підлеглу її керівник — начальник відділу Наталія Ткаченко, з якою вони працюють пліч-о-пліч вже багато років. — Вона і сама швидко схоплює нову інформацію, і для молодших колег гарним наставником стала.

В обов'язки Лідії Василівни входить перевірка хімічних і механічних властивостей сировини та матеріалів, які потрібні виробництву: целюлози, синтетичних волокон, паперу для набивки каландрових валів тощо. Цьому процесу передують візуальний огляд новоприбулих вантажів, адже нерідко сировина може зазнавати несприятливих впливів під час транспортування, у випадку з целюлозою пошкоджене пакування може стати причиною зміни її електропровідності — вкрай важливого показника при виготовленні електроізоляційних видів паперу та картону. Отож робота у працівниць, які стоять на варті вхідного контролю, без перебільшення, відповідальна і важлива.

Душевні сили ювілярка поповнює, спілкуючись із рідними. Найбільше уваги, каже жінка, дістається найменшим — чотирьом онукам, з якими вона і уроки вчить, й англійську мову підтягує, і на річку ходить.

Вітаємо Лідію Василівну і решту колег, які відсвяткували круглі дати, і бажаємо їм зустріти ще не один робочий ювілей!

Буки — перлина Київщини

У селі Буки, що на Київщині, неподалік містечка Сквиря, розташований мальовничий ландшафтний парк, який був закладений 1996 року власником агрокорпорації «Сквира» Іваном Сусловим. Нині цей парк — один із найкрасивіших в Україні і по праву може скласти достойну конкуренцію уманській «Софіївці» та білоцерківській «Олександрії». Щотижня він приймає тисячі нових відвідувачів з різних куточків України, які розповідають про нього своїм друзям і знайомим. Про живописну місцину почула й голова профкому нашого товариства Лариса Примаченко і цього місяця влаштувала поїздку до Буків для 49 членів профспілки.

Історія парку розпочалася 1996 року — саме тоді підприємець Іван Суслов придбав ділянку землі площею 2,7 га (згодом територія парку збільшилася ще на 18 гектарів) біля річки Роставиця, яка вже багато років слугувала селянам за звалище непотребу. Під час очищення русла річки було вивезено 1700 вантажівок сміття. І лише потім стартували роботи з будівництва міні-ГЕС на порогах Роставиці, облаштування паркової зони, зведення помешкання Суслівих та храмового комплексу, який став духовним центром Буків.

Грандіозний модерново-бароковий храмовий комплекс, збудований за проектом архітектора Юрія Бабица, складається з цілого ансамблю культових споруд: каплиць Св. Олександра і Св. Миколая, дзвіниці Св. Даниїла та церкви Св. Євгенія Великомученика з п'ятьма позолоченими банями. Найбільші враження на паперовиків справив саме храм, зведений на честь старшого сина Суслова — Євгенія. Він не схожий на традиційні православні церкви, але дуже затишний і гарний. Зараз тут проходять служби, вінчання та хрестини, для останніх, до речі, передбачена спеціальна хрестильна кімната, оздоблена в біло-рожевих тонах, вхід до якої охороняють дванадцять апостолів.

— Різні частини церкви і всього храмового комплексу були освячені священиками трьох церков — православних московського і київського патріархату та греко-католицької. Таким чином Суслов виразив своє прагнення до церковної єдності України, — розказали туристи.

Неординарність Буківського храмового комплексу було відзначено Державною премією в галузі архітектури, присудженою Юрію Бабицу 2007 року, а також ювілейною срібною 10-гривневою монетою, яку 2008 року випустив Нацбанк.

Також на території маєтку знаходиться Центр розвитку дитини «Сім», в якому постійно живе близько 20 дітей-сиріт, котрими опікується меценат. Це для них було облаштовано власний пляж та стадіон, створено «Поляну казок». Щомісяця рахунки дітей поповнюються на 100 доларів США, а після досягнення повноліття всі вони забезпечуються житлом та отримують вищу освіту й усякі підтримку від названого батька. До речі, назва сиротинця — «Сім» — не випадкова, адже саме це число

вважає щасливим для себе Суслов Іван Миколайович, який був сьомою дитиною у родині, і навіть ініціали його звучать, як СІМ. Тому, гуляючи парком, ви близько 50 разів можете узріти сімку: на фасадах будівель, на бруківці, на воротах.

Ще однією перлиною Буків став фонтан «Дружби народів», що до початку 2000-х був окрасою Майдану Незалежності, а потім кілька років припадав пилюкою на одному зі столичних складів і встиг збідніти на низку важливих деталей. Після дворічної реконструкції фонтан було встановлено в Буках, і

ських жаб — символів заможності, на містку бажань.

— За словами екскурсовода, недавно один чоловік, стоячи на цьому містку, забажав, аби йому виплатили заборгованість із зарплати за 5 місяців. Згодом він відвідав парк вдруге і розказав, що його побажання здійснилося. На нашому підприємстві зароблене виплачують вчасно і в повному обсязі, тож ми загадали, аби фабрика мала побільше замовлень, — розповіла голова профкому.

Паперовики ще довго ділилися враженнями від комплексу у Буках — адже поїздка

тепер він зустрічає відвідувачів на головній алеї.

До речі, парадний в'їзд до ландшафтного парку пролягає через міст, по проїжджій частині якого біжить вода і навіть плаває риба. Потрапивши до парку (до маєтку Суслова зараз не пускають), відвідувачі мають змогу прогулятися «Поляною казок», на якій є і кіт учений, і дуби-чарівники, і крилаті пегаси, а також зайти до міні-зоопарку.

Ця, здавалось би, провінційна пам'ятка зачаровує своєю доглянутістю і вишуканістю, вабить довершеністю скульптур і альпійських гірок, духмяними пахощами лаванди та величчю благородних кипарисів. Тут часто загадують бажання — біля статуї Св. Валентина,

перевершила їхні сподівання. Невже, говорили вони, і сьогодні в Україні є заможні люди, які люблять свою країну не на словах, а на ділі — до глибини власної кишені, не відгороджуються від людей п'ятиметровими парканами, а будують храми та облаштовують парки, куди пускають всіх охочих, дбають не лише про власних дітей, а й про чужих?

Зрештою, переповнені емоціями туристи повернулися додому, аби, набравшись сил, незабаром вирушити у нову мандрівку. Цього разу — до міста, полярно протилежного паркові у Буках, яке в народі вже нарекли музеєм корупції — до колишнього маєтку колишнього президента. До Межигір'я.

ДЕНЬ БУХГАЛТЕРА — У ЗАМКУ

Поїздкою до «Замку Радомисль» відзначили своє професійне свято фабричні бухгалтери, які після насиченого робочого дня гуртом вирушили до сусіднього Радомисля, аби відвідати музей домашньої ікони, побачити старовинну папірню та відновлений замок.

У тональності кави і шоколаду

Наприкінці липня завдяки адміністрації товариства близько півсотні паперовиків мали змогу вирушити у чергову дводенну поїздку на вікенд, під час якої вони побували на Львівщині та Волині. Своїми мандрівними замітками поділилася організатор вояжу — менеджер із зв'язків з громадськістю і пресою Лариса Волинець.

Першим містом, яке відвідали паперовики, став Галич — невеличкий, але славний населений пункт на Львівщині. Нині в Галичі проживає близько 5 тисяч мешканців, однак свого часу, коли місто стало столицею могутньої Галицько-Волинської держави, якою багато років посів правив король Данило Галицький, воно було більшим від Риму і Константинополя.

Від прадавніх часів збереглися залишки старовинних будівель та чимало артефактів. З ними паперовики ознайомилися, відвідавши Національний заповідник «Давній Галич», до якого входять низка музеїв і храмів. Відчуті подих історії наші туристи змогли у музеї караїмської історії та культури, в музеї історії Галича, у відновленій церкві Різдва Христового (була закладена в XIV ст.) та храмі Св. Пантелеймона (бере початок в XXI ст.), у картинній галереї. На згадку про відвідини древнього міста вони зробили чимало світлин, зокрема і біля пам'ятника королю Данилу, що на центральній площі міста.

Наступним пунктом мандрівки став Львів — місто кави, пива й шоколаду, якими паперовики досхочу поласували, відвідавши броварню, копальню кави та майстерню шоколаду. Спершу вони побували у «Хмільному домі Роберта Домса», у ресторані при якому смачно пообідали і скуштували пива різних сортів, а також відвідали музей історії пива. Згодом вирушили до копальні кави. За креативною легендою, придуманою засновниками закладу, чорні зерна добувають у шахтах, з-під землі, у самісінькому центрі Львова. Паперовикам довелося спуститися до таємничих лабіринтів, аби в напівімлі шукати підтвердження чи спростування цієї легенди. Зате пройшовши темним шляхом, вони отримали бажане: змогли досхочу насолодитися запашною львівською кавою на затишній терасі кав'ярні. У майстерні шоколаду — справжньому раю для ласунчиків — очі розбігалися від розмаїття солодких наборів, фігурок і сувенірів. А шоколадні пахощі, які розносилися по всьому кварталу, краще від будь-яких слів заохотили паперовиків придбати смачні гостинці.

Надвечір наші туристи дісталися готелю «Турист»

та мали вільний час. Багато з них, незважаючи на втому, до пізнього вечора блукали львівськими вуличками або ж ласували смаколиками у кав'ярнях та цукернях.

Недільного ранку екскурсійний автобус вирушив у напрямку Волині. У Луцьку — обласному центрі, вони відвідали знаменитий замок Любарта — пам'ятку історії та архітектури національного значення, будівництво якого розпочалося 1350 року за часів князювання Любарта і тривало до 1430 року. Замок відомий тим, що був резиденцією двох литовських князів — Вітовта та Свидригайла, а також з'їздом європейських монархів 1429 року, на якому вирішувалося питання коронації Вітовта. До речі, з ім'ям цього монарха пов'язано багато місцевих топонімів, зокрема на його честь було названо розкішний ресторан «Корона Вітовта», що поряд із замком. Серед його відвідувачів були экс-президент Віктор Ющенко, інші політики-важковаговики, дипломати, відомі спортсмени і артисти. Це й не дивно, адже більшість страв закладу готують за рецептами королівських кухарів.

Отож мандрівка виявилася цікавою та насиченою, багатою на розмаїті враження, якими паперовики ще довго ділитимуться з колегами. Єдиною ложкою дьогтю в бочці меду, на думку Лариси Володимирівни, стали дороги, які не бачили ремонту від часів царя Панька.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011. Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66. Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Виол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163. Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.

Відповідальність за достовірність публікацій несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».